

FOTO: JORDI FARRÚS

LAIA DE BOBES

Fa la impressió que la vida de la Toñi va anar molt de pressa des del principi. Nascuda a Ceuta, va passar la infantesa a França i als 14 anys va anar a parar al Masnou, on va conèixer l'Albert i la M. Carme Ferran, bons amics que encara conserva, i el Toni Bancells –fill d'en Quimet, el barber d'Alella–, amb el qual es va casar i, molt jove encara, va tenir el seu fill Sergi. Ella diu que ha fet la vida “al revés: la gent primer fa la carrera i es guanya un lloc en la professió, i després es casa i té fills”, i ella ho va fer en l'ordre invers.

De sempre ha cantat i actuat per afició; ho havia mamat a casa, ja que el seu pare era un bon cantaor, però la Toñi no té antecedents familiars professionals en el món de l'espectacle. En casar-se i tenir la criatura, tot això va quedar aparcat i ella va treballar uns anys en feines que no tenien res a veure amb els escenaris.

Però va apuntar-se al grup de teatre del Casal d'Alella –aleshores el dirigia en Santiago Vendrell, i feien musicals–, i alguna cosa especial devia tenir aquella colla d'aficionats, perquè no només la Toñi va decidir arran d'això que es dedicaria a l'espectacle; també l'actor Àlex Casanovas i el cantant d'òpera Joan Ramos van sortir d'aquest racó de món. “Per mi el teatre d'Alella va ser una manera de ressorgir, de fer sortir el que he portat sempre a dintre”. Va decidir estu-

entusiasme, i fins i tot diu que troba a faltar l'ambient d'aleshores: “no hi havia interessos... després m'he trobat amb el que és el món professional, molt més dur...”

Vist l'èxit aconseguit, poc després amb dos ballarins va formar companyia pròpia, es va traslladar a viure a Madrid i va començar una època de bolos aquí i allà i de coneixences importants, com la del maestro Rafael Ibarbia, que va introduir-la en el món de la copla espanyola. Després d'una temporada a Marbella, “a Madrid va començar la meua època forta”, ens explica: actuava al *Café Maravillas* darrere Loles León, i allí va conèixer el periodista Carlos Herrera, que va portar-la al popularíssim programa radiofònic *Las coplas de mi ser*, i després a l'espectacle televisiu *Las coplas*, que s'emetia a nombroses televisions autonòmiques. Poc després va presentar-se al concurs El Salero, que emetien a TVE els diumenges al matí, i va guanyar en l'apartat de copla; el premi era el de més quantia que s'havia donat mai fins aleshores a la televisió espanyola: cinc milions de pessetes... “En una maleta, me'ls van donar, me'n recordo”, comenta la Toñi.

Amb el nom artístic de Tona Olmedo va treballar al *Café de la Villa* i va gravar un disc amb el títol *A mi aire*, que va ser presentat a la capital d'Espanya l'any 1991; la gira de promoció per Centreamèrica (Miami, Panamà, Equador, Costa Rica...), però, va ser suspesa a la meitat per problemes econòmics de la casa editora, i per aquest mateix motiu un

La Toñi Olmedo va marxar d'Alella per menjar-se el món des de dalt d'un escenari. Del teatre del Casal va saltar al Paral·lel de

Toñi Olmedo, artista

diar dansa i va estar quatre anys a l'escola del ballarí Cesc Gelabert, i actuava al poble, cada any per la festa major i en alguna altra ocasió; segur que més d'un lector la recorda fent números de cabaret, amb mallot escotat, mitges de reixeta, sabates de taló altíssim, un doll de veu considerable i una força desbordant damunt l'escenari.

Aquella inquietud que se li havia despertat va anar creixent... “Fins que un dia vaig al Molino –els va portar un vídeo–; em van dir que cantava molt bé, però que no tenia estatura de vedette”. Així doncs, va entrar-hi com a chica de conjunto... “Això sí, em deixaven cantar a Las tardes del Molino”, comenta, i allí va fer furor amb dues cançons –Bésame mucho i La Zarzamora, que, cantant-la, trencava ventalls a l'escenari– i es va guanyar el sobrenom de la vedette que muerde y castiga. “Quatre mesos després em van venir a buscar els de l'Arnau”, continua, i allí ja sortia com a artista convidada; compartia cartell amb Alicia Tomás i amb La Torera; “La Maña no la vaig arribar a conèixer, perquè va entrar després”, diu.

En un poble petit com era Alella aleshores –som a principis dels vuitanta–, amb aquesta activitat es va guanyar alguns admiradors, però també, i potser més, uns quants detractors: va ser un personatge criticat i segurament mal comprès; allò, diu, l'afectava, però “compensava més tot el que feia, perquè va ser una etapa fantàstica”, afirma amb

segon disc que començava a preparar el 1996 també se'n va anar en orris. Això sí, les gales continuaven, cantant sobretot copla, a Madrid i fora. L'any 1991 va compartir cartell en un homenatge a Concha Piquer amb moltes de les “grans” d'aquest gènere: Marujita Díaz, Gracita Montes, Juanita Reina, Marifé de Triana, i d'altres, i el 1996 va treballar a Tokio, juntament amb Akira Fuse, una primera figura en aquell país, en un homenatge a Falla. Actuava cada estiu al Florida Park, al Retiro, i fins i tot va anar a la seva Ceuta natal, on li van atorgar la Medalla de la Virgen de África...

Va tornar aquí l'any 2000, i no ha parat; ara actua els divendres al *café-teatre Picasso*, altre cop al Paral·lel de Barcelona, continua amb la copla i el jazz i, sobretot, continua lliurant-se al públic. “Me gusta morder y provocar”, diu que els diu, i s'enfila a les taules i es posa els espectadors a la butxaca. “Quan tu dones alguna cosa, quan tu vibres, el públic vibra; i quan l'espectacle és bo, és bo, i s'ha acabat, que la gent no és tonta...”

Després, se'n torna cap a casa, a l'Alella que va trobar quan va tornar, “un poble que ja no és el poble que era, perquè ara és una petita ciutat dormitori”, comenta. Li demanem si això li agrada o la disgusta, i respon amb tota franquesa: “M'és igual. Lo guapo és que tinc el meu fill i dos néts aquí”. Fa la impressió que la vida de la Toñi ha anat molt de pressa des del principi.

Barcelona, i d'allí a Madrid. Ara fa un parell d'anys que torna a viure al nostre poble, i continua guanyant-se la vida cantant.